

ΝΑ ΜΗ ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΑΝ ΔΟΥΛΟΙ

Η πραγματικότητα δεν αφήνει περιθώρια παρεξηγήσεων. Ακόμα κι αν οι δημοσιογράφοι παρουσιάζουν τα σκατά που βιώνουμε σαν ένα κήπο γεμάτο τριαντάφυλλα η αλήθεια των καταπιεσμένων μιλάει με σαφήνεια. Μεγαλώνουμε στα ανατολικά σύνορα του “πρώτου κόσμου”, του καπιταλιστικού κόσμου, του κόσμου που προωθεί σαν πρώτη αξία στις ζωές μας, το κέρδος.

Γαλουχηθήκαμε από τις “αξίες” της θρησκείας και της πατρίδας για να συνηθίσουμε την υπακοή στον όποιον ανώτερο, για να είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε τον εαυτό μας στο όνομα ψευδών και μεταφυσικών ιδανικών. **Εκπαιδευτήκαμε** στα σχολεία ή και στα πανεπιστήμια για να είμαστε παραγωγικοί εργαζόμενοι. **Αποστηθήσαμε** τις εντολές των δελτίων ειδήσεων και τις προτροπές των διαφημίσεων για να φοβόμαστε διαρκώς και να ψωνίζουμε αναγκαία και μη προϊόντα σε τιμή πολλαπλάσια από το πραγματικό τους κόστος. **Δουλέψαμε** και δουλεύουμε για ψίχουλα τα οποία μας ζητάν να αποταμιεύσουμε για να καταφέρουμε και μεις κάποια στιγμή να φτιάξουμε μια επιχείρηση και να πάρουμε το εισιτήριο εισόδου στην “υγιή ανταγωνιστικότητα” του συστήματος.

Παρ' όλα αυτά και το καρπούζι και το μαχαίρι δεν είναι στα δικά μας χέρια οπότε πρέπει να λέμε ευχαριστώ για το ότι έχουμε (όσοι έχουμε) στοιχειώδεις συνθήκες διαβίωσης. Υπάρχει άλλωστε, ως φόβητρο, και το παράδειγμα του τρίτου κόσμου όπου οι μισθοί είναι 1 ευρώ την ημέρα, όπου ο πληθυσμός πεθαίνει από τις αρρώστιες και την πείνα, όπου τα πιο όμορφα δάση κόπηκαν και οι πιο όμορφες θάλασσες μολύνθηκαν για να βρούμε τις πρώτες ύλες για την τροχιά της προόδου που ακολουθεί ο πολιτισμός μας, μιας και όσα έχουμε στα δικά μας μέρη εξαντλούνται και δεν είναι αρκετά.

Τα τελευταία δε χρόνια, βιώνουμε τη διαδικασία αναδιάρθρωσης των όρων που μας κρατάν σκλαβωμένους μέσω της περιβόητης οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Πλέον και κοιτώντας πιο κοντά, τα παραδείγματα των 1.500.000 ανέργων που “νοικιάζονται” για δίμηνα και πεντάμηνα στη δούλεψη των αφεντικών, των αυτοκτονημένων της κρίσης, των ανθρώπων που σιτίζονται από τα σκουπίδια, αυτών που αδυνατούν να πληρώσουν για ιατρική περίθαλψη, στέγαση, πρόσβαση σε ρεύμα και νερό, είναι εδώ για να μας θυμίζουν τη θέση μας στην κοινωνική πυραμίδα.

Θα δουλεύουμε και θα σιωπούμε μέχρι να πεθάνουμε, ο καθένας μόνος του για να αντιμετωπίσει τα αδιέξοδα του και να παλέψει για την επιβίωσή του, βουτηγμένοι στους προσωπικούς μας φόβους. Η αμφισβήτηση, η προσπάθεια συλλογικής λύσης στα προβλήματα μας, η αντίσταση, έχουν άλλωστε και ένα τίμημα: Φόβος για την απόλυση, φόβος για το στιγματισμό, φόβος για τη σύλληψη, τη φυλακή, τα βασανιστήρια και τους ξυλοδαρμούς από ένα κράτος έκτακτης ανάγκης που δεν κρατάει, πλέον, ούτε τα προσχήματα απέναντι σε όσους/ες σηκώνουν το κεφάλι.

Για αυτό το λόγο η εξουσία έχει γεμίσει τις πόλεις με κάμερες, με security, με αστυνομικές περιπολίες, για αυτό το λόγο εκπαιδεύει το στρατό σε ασκήσεις καταστολής πλήθους, για αυτό το λόγο ψηφίζει νομοσχέδια που απαγορεύουν απεργίες, που μεγαλώνουν τις ποινές για όσους αντιστέκονται έμπρακτα στην επέλασή της, που θεσμοθετούν την χρόνια απομόνωση για τους αγωνιζόμενους που πήραν τα όπλα αμφισβητώντας το μονοπώλιο της κρατικής και καπιταλιστικής βίας, για αυτό το λόγο βάζει τα μαντρόσκυλα της ΕΛ.ΑΣ. να χτυπάν με μανία διαδηλωτές, μετανάστες, οροθετικές.

Εμείς έτσι βιώνουμε αυτόν τον κόσμο και δεν θέλουμε άλλο να κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλο μας. Είμαστε σκλάβοι με μερίδιο της ευθύνης να είναι και δικό μας, κι αυτό γίνεται ξεκάθαρο τόσο από την άρνηση κάποιων να παραδεχτούν την καταπιεστική φύση της πραγματικότητας, όσο και από μια εθελόδουλη, μοιρολατρική και ηττοπαθή νοοτροπία η οποία έχει επεκταθεί σε τεράστιο βαθμό στο κοινωνικό σώμα. Η ύπαρξη μας για τους κυρίαρχους αξίζει μόνο όσο παραμένουμε πειθήνιοι και παραγωγικοί εργαζόμενοι για να πλουτίζουν τα αφεντικά, φοβικοί και δουλικοί πολίτες- ζωντανά και διαρκή πειράματα της καταστολής.

Κι αυτό είναι ένα πρώτο συμπέρασμα που πρέπει να γίνει κτήμα των καταπιεσμένων γκρεμίζοντας και τις τελευταίες ψευδαισθήσεις, ένα βήμα που μας φέρνει πιο κοντά στην επανάσταση μας.

ΝΑ ΤΟΛΜΗΣΟΥΜΕ Ν'ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ

Σε μία καθημερινότητα, όμως, στην οποία αποξενωνόμαστε, καταπιεζόμαστε, εξαναγκαζόμαστε να υποταχθούμε σε νόμους και προκατασκευασμένα πρότυπα ζωής, διαμορφώνονται και οι συνειδήσεις που θα αντιταχθούν σε αυτή. Μέσα λοιπόν από τη σύνθεση αυτών των συνειδήσεων, και των τρόπων με τους οποίους αυτές μορφοποιούνται σε υπαρκτές επιλογές αγώνα, αλλά και μέσα από τη διάχυση τους στο πεδίο των κοινωνικών διαδικασιών, στα σχολεία, στους χώρους εργασίας, στα πανεπιστήμια, στους δρόμους και τις πλατείες των μητροπόλεων, παίρνει σάρκα και οστά η αδιαμφισβήτητη δυνατότητα να αντιπαρατεθούμε κατά μέτωπο με το σύστημα.

Βέβαια η δυνατότητα αυτή δεν μας χαρίζεται απλόχερα, παρα μόνο διεκδικείται διαρκώς με την αυτόοργάνωση των ζώων μας σε κάθε επίπεδο στο οποίο κινούμαστε και τη συνεχή πυροδότηση αγώνων ακηδεμόνευτων και συγκρουσιακών. Το γεγονός ότι αισθανόμαστε καταπιεσμένοι στη δουλειά μας, στα

θρανία, στα στρατόπεδα και σε κάθε λογής κομμάτι της ζωής μας στο οποίο αναγκαζόμαστε να υπηρετήσουμε τα αφεντικά, να υπακούσουμε σε εντολές ή στις επιταγές κάποιου κοινωνικού "πρέπει", μπορεί και μετουσιώνεται σε υπαρκτές αρνήσεις μπροστά σε ένα καταπιεστικό σύστημα. Και η σύνδεση αυτών των αρνήσεων, οι απεργίες, οι καταλήψεις, οι επιθέσεις στις δυνάμεις καταστολής και στις υποδομές του συστήματος, η δόμηση ομάδων και συλλογικοτήτων που δρουν χωρίς αρχηγούς και διαμεσολάβηση, είναι κάτι παραπάνω από μια καλή αρχή στο δρόμο για την ισοπέδωση της εξουσίας, του κράτους και του καπιταλισμού. Χωρίς την ανάγκη των ΜΜΕ ή της δικαιοσύνης, αλλά ενάντια σε αυτούς τους θεσμούς που μόνο το σύστημα εξυπηρετούν.

ΝΑ ΤΟΛΜΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ

Ζούμε, λοιπόν, μέσα σε αυτό τον κόσμο που εχθρευόμαστε και αντιλαμβανόμαστε πως είμαστε κομμάτι του. Αναγνωρίζοντας αυτή την αντίφαση δεν μπορούμε και ούτε θέλουμε να προτείνουμε μια έτοιμη συνταγή στο μαγειρίο του μέλλοντος για ένα ενδεχόμενο μετεπαναστατικό αύριο. Κι αυτό γιατί θεωρούμε πως το μέλλον δε φτιάχνεται στα μυαλά μιας επαναστατικής ελίτ, αλλά οι μορφές που θα πάρει η διαδικασία αυτο-απελευθέρωσης των καταπιεσμένων μένουν να ανακαλυφθούν από τους ίδιους, μέσα στη ζωή και όχι σε ιδεολογικά πειραματικά εργαστήρια. Η επινοητική και δημιουργική δραστηριότητα των καταπιεσμένων, δίχως εξουσιαστική διαμεσολάβηση, θα ανοίξει το δρόμο προς την ελευθερία και όχι μια φωτισμένη επαναστατική ελίτ.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι βαδίζουμε στην τύχη ή ότι κινούμαστε απλά από ένα απροσδιόριστο μίσος προς το υπάρχον σύστημα. Ο αγώνας μας έχει να κάνει με την συνειδητοποίηση ότι οι υλικές ανάγκες και οι επιθυμίες των ανθρώπων δεν μπορούν να καλυφθούν σε έναν κόσμο όπου όλα κινούνται με βάση το κέρδος, την απόκτηση και τη συσσώρευση πλούτου και εξουσίας, όπου οι αποφάσεις για τις ζωές μας και η γκάμα των επιλογών μας επιβάλλονται ή καθορίζονται από άλλους, όπου υπάρχουν αφεντικά και δούλοι, καταπιεστές και καταπιεσμένοι.

Οραματιζόμαστε και αγωνιζόμαστε για την αναρχία, για έναν κόσμο χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση όπου οι άνθρωποι θα μπορούν να αυτοκαθορίζουν τις ζωές τους (ο καθένας μόνος του και όλοι μαζί) χωρίς ταξικές ανισότητες, ιδιοκτησία, διακρίσεις με βάση την φυλή και το φύλο, εμπορευματικές και εξουσιαστικές σχέσεις, βασανισμό των άλλων ζώων, καταστροφή της φύσης. Μετά από τόσα χρόνια ιστορίας πέρα από το ότι το πιστεύουμε, νομίζουμε ότι είναι και προφανές ότι κάθε πιθανή εκδοχή κράτους και κάθε είδους εκμεταλλευτικού συστήματος, αποτελεί εμπόδιο στον παραπάνω σκοπό. Για αυτό ο αναρχικός αγώνας για εμάς είναι (και):

Πολύμορφος καθώς γνωρίζουμε πως οι κυρίαρχοι δεν πρόκειται να απολέσουν τον πλούτο και την εξουσία τους, έτσι απλά, από καλή θέληση. Υπάρχουν πολλοί μηχανισμοί και ιδεολογήματα του κράτους που λειτουργούν με διάφορους τρόπους ώστε να διατηρήσουν την υπάρχουσα τάξη να μας κρατήσουν καταπιεσμένους και διαιρεμένους. Που θέλουν να μας τρομοκρατήσουν, να μας κάνουν να πιστέψουμε πως κάθε αγώνας προς μια απελευθερωτική κατεύθυνση είναι μάταιος. Άλλοι με έντεχνο τρόπο προσπαθούν να αφομοιώσουν και να καταστήσουν ακίνδυνους και κατακερματισμένους τους αγώνες των καταπιεσμένων και άλλοι πάνοπλοι, έτοιμοι να τους καταστείλουν με βία. Απέναντι λοιπόν σε αυτούς τους μηχανισμούς, πληθώρα μέσων είναι αναγκαία, βίαια και μη, τόσο για την άμυνά όσο και για την επίθεσή μας. Για την νίκη του αγώνα μας.

Αντιθεσμικός, αρνούμενος τη συνεργασία με τους θεσμούς του κράτους που λειτουργούν με σκοπό την αφομοίωση και την καταστολή των καταπιεσμένων και των αγώνων τους. Η σχέση του αγώνα για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση ήταν είναι και θα είναι ανταγωνιστική με δημοσιογράφους, την εκκλησία και ΜΚΟ, δήμους και κόμματα.

Αδιαμεσολάβητος και αντιεραρχικός. Ως προέκταση της παραπάνω αντίληψης και έχοντας εμπειρίες χαμένων αγώνων, θεωρούμε ότι οι ιεραρχίες, οι ειδικεύσεις και οι διαμεσολαβήσεις, οδηγούν σχεδόν πάντα στην ήττα κάθε κοινωνικό αγώνα. Επιπλέον πιστεύουμε απόλυτα στην δυνατότητα των ανθρώπων να οργανώσουν τις ζωές και τους αγώνες τους μέσα από κοινότητες όπου οι αποφάσεις θα παίρνονται ισότιμα, χωρίς αρχηγούς και ακολουθητές, χωρίς ειδικούς της πράξης και της σκέψης. Κι αυτό αποτελεί μια από τις βασικές αξίες μας και κατά αυτό τον τρόπο (προσπαθούμε να) λειτουργούμε.

Για αυτό δημιουργούμε και προτάσσουμε αντιεραρχικές ομάδες και κοινότητες αγώνα σε όλα τα κοινωνικά πεδία καθώς και την επικοινωνία, τη συνεργασία και την σύνδεση τους μέσω αντιθεσμικών δικτύων. Έχοντας λοιπόν ως κοινή συνισταμένη το ότι ζούμε, έχουμε ριζώματα ή κινούμαστε στις ανατολικές συνοικίες της Θεσσαλονίκης επιλέξαμε να δημιουργήσουμε τη "συλλογικότητα αναρχικών από τα ανατολικά"

ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ